

A Magyar Köztársaság nevében!

A Pécsi Ítéltábla a dr. Porpáczy Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Berkéné dr. Porpáczy Szilvia ügyvéd, ügyvéd címe) által képviselt **felperes neve** (felperes címe) felperesnek - a Dr. Halmos Ügyvédi Iroda (ügyintéző: dr. Halmos Péter ügyvéd, ügyvéd címe) által képviselt **alperes neve** (alperes címe) alperes ellen vételár visszafizetése iránt indított perében a Baranya Megyei Bíróság 2011. február 3. napján kelt 14.P.20.492/2009/28. számú ítélete ellen a felperes által 30. sorszámon előterjesztett és 32. sorszámon indokolt, és az alperes által 29. sorszámon előterjesztett fellebbezések folytán meghozta a következő

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét részben megváltoztatja.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 6.400.000 (hatmillió-négyszázezer) forintot és annak 2007. április 25-től a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félévet megelőző utolsó napon érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 1.200.000 (egymillió-kettőszázezer) forint elsőfokú eljárásban felmerült perköltséget.

Ezt meghaladóan az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 500.000 (ötszázezer) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget.
Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint 2007. április 25. napján az alperes eladó és a felperes vevő között adásvételi szerződés jött létre, amellyel az alperes eladta a felperesnek a kizárólagos tulajdonát képező p.-i 15568/1/A/7 hrsz.-ú P., H. út 59/2. tetőtér 7. szám alatti 85 m²-es lakást és a p.-i 15568/1/A/1 hrsz. alatti P., H. út 59. szám alatt található teremgarázs 3 db férőhelyét, összesen 35.000.000 forint vételárért, amelyből a lakás vételára 29.000.000 forint, a teremgarázs férőhelyek vételára összesen 6.000.000 forint volt. A szerződés aláírásával egyidejűleg a felperes részéről 3.500.000 forint foglaló és 2.900.000 forint vételár előleg került megfizetésre az alperes részére. A szerződés szerint az ingatlanra az állam javára bejegyzett lakásépítési kedvezmény és adó-visszatérítési támogatás alapján bejegyzett jelzálogjog és elidegenítési terhelési tilalom töröltetése céljából a felperes vevő további 3.600.000 forintot 2007. május 30-áig volt köteles ügyvédi letétbe helyezni, míg a fennmaradó 25.000.000 forint vételárrész megfizetésére 2007. november 5. napjáig volt köteles oly módon, hogy az ingatlant a M. V.bank Zrt. javára terhelő jelzálogjog alapjául szolgáló kölcsön kiegyenlítése érdekében az eladó nevében a felperes a vételárrészt közvetlenül a jelzálogjogosult M. V.bank Zrt. felé fizette volna meg.

A felperes a 2007. november 5-ei fizetési határidőt elmulasztotta. A 25.000.000 forintos vételárrészletet banki hitelből kívánta megfizetni, azonban hitelfelvételre irányuló szándéka eredménytelen maradt. A felperes az alperes ingatlanát továbbra is meg kívánta vásárolni, ennek érdekében tárgyalásokat folytatott az E. Ingatlanlízing Zrt.-vel és tájékoztatta az alperest arról, hogy szándéka szerint az ingatlan megvásárlására az E. Ingatlanlízing Zrt. bevonásával pénzügyi ingatlanlízing keretében kerülne sor. Az E. Ingatlanlízing Zrt. erre vonatkozó finanszírozási ajánlatát a felperes képviselője az alperesnek 2007. december 21. napján adta át.

Ugyanezen a napon a felperes és az alperes a köztük 2007. április 25. napján létrejött adásvételi szerződés vonatkozásában adásvételi szerződést felbontó megállapodást írtak alá. A felbontó megállapodás aláírásakor az azt szerkesztő dr. V. G. ügyvéd nem volt jelen, a megállapodás tartalmát a felperes ügyvezetője az alperessel röviden ismertette. Az alperes a megállapodás jogkövetkezményéről sem a szerződést szerkesztő ügyvédtől, sem a felperes ügyvezetőjétől tájékoztatást nem kapott. Az adásvételi szerződést felbontó megállapodás rögzítette, hogy a felperes az ingatlan megvásárlásához lízingcéget kíván igénybe venni, a lízingcéggel a tárgyalások folyamatban vannak. A felek megállapodtak abban, hogy az adásvételi szerződés felbontásával egyidejűleg az eredeti állapotot akként állítják helyre, hogy a felperes által megfizetett összesen 6.400.000 forintból 500.000 forintot az eladó alperes köteles visszafizetni a vevő felperes részére, és a lízingcég megfizeti az eladónál maradó 5.900.000 forint összeg feletti 29.100.000 forint vételárrészt, az alperesnél maradó 5.900.000 forint pedig vevői önerőnek minősül. A felbontó megállapodás 3. pontjában az alperes kijelentette, hogy a lízingszerződést a lízingcég felhívására, határidőben megkötí. A felhívás módjára és pontos határidejére vonatkozóan a megállapodás rendelkezést nem tartalmazott.

Az adásvételi szerződés aláírására vonatkozó felhívást az alperes sem a felperestől, sem az E. Ingatlanlízing Zrt.-től nem kapott.

A felperes 2008. január 29-én kelt levelében az általa megfizetett 6.400.000 forint visszafizetését kérte az alperestől. Az alperes a felhívásnak nem tett eleget.

A felperes keresetében kérte, hogy kötelezze a bíróság az alperest 6.400.000 forint és annak 2007. április 25-től a kifizetésig járó törvényes késedelmi kamata és perköltség megfizetésére.

Az alperes a kereset elutasítását kérte és viszontkeresetet terjesztett elő, amelyben megtévesztése miatt kérte az adásvételi szerződést felbontó megállapodás érvénytelenségének megállapítását, másodlagosan a felperesnek felróható lehetetlenülésre hivatkozott és megtévesztés címén megtámadási kifogást is előterjesztett. Kérte a felperes perköltségben való marasztalását is.

Az elsőfokú bíróság fellebbezésben támadott ítéletével a keresetet és a viszontkeresetet is elutasította. Megállapította, hogy a peres felek költségeiket maguk kötelesek viselni és kötelezte az alperest, hogy fizessen meg az államnak 900.000 forint le nem rótt elsőfokú eljárási illetéket.

A perben beszerzett okirati bizonyítékok és tanúvallomások tartalmának mérlegelése alapján azt állapította meg, hogy a felperes ügyvezetője és az adásvételi szerződést felbontó megállapodás aláírásakor az épületben tartózkodó, de az aláíráson részt nem vevő dr. V. G. ügyvéd passzív magatartása (elhallgatás) a laikus alperesnél tévedést eredményezett akkor, amikor a felbontó megállapodást az alperes úgy írta alá, hogy az E. Ingatlanlízing Zrt.-vel megkötendő adásvételi szerződés határidejére vonatkozóan a megállapodás rendelkezést nem tartalmazott, a felbontó megállapodás aláírásával pedig az alperes a felperest a kötelemből „kiengedte”. A megtévesztés bizonyítékeként értékelte azt a tényt, hogy az E. Ingatlanlízing Zrt. az alperest az adásvételi szerződés megkötésére a mai napig sem hívta fel, továbbá a felperesnek azt a perben tett nyilatkozatát, amely szerint a perbeli ingatlan megvásárlását már nem kívánja.

Megállapította, hogy az alperes szándéka a perbeli ingatlan értékesítésére irányult és irányul ma is. Nem fogadta el bizonyítottként a perben a felperesnek azt a tényelőadását, hogy az E. Ingatlanlízing Zrt. és az alperes között az adásvételi szerződés megkötésére azért nem került sor, mert az alperes olyan kijelentést tett, hogy az ingatlan értékesítését nem kívánja.

Az alperes viszontkeresetét azért utasította el, mert azt az alperes a Ptk. 236.§ (1) bekezdésében írt egy éves megtámadási határidőn túl terjesztette elő, tekintettel arra, hogy a megtévesztést az alperes 2008. januárjában - a V.bank Zrt. tájékoztatása alapján - felismerte, így a 2009. október 2. napján előterjesztett viszontkereset elkésztett. A Ptk. 312.§ (2) bekezdésére alapított másodlagos viszontkereseti kérelmet ugyancsak alaptalannak találta azzal, hogy a per adatai alapján nem volt megállapítható, hogy az adásvételi szerződés teljesítése

lehetetlenné vált volna. Utalt arra, hogy az alperes viszontkeresetében kártérítést nem követelt, így az alperesnek a Ptk. 312.§ (2) bekezdésére történt hivatkozását értékelni nem tudta.

Kifejtette, hogy a megtévesztésre az alperes a Ptk. 236.§ (3) bekezdése alapján megtámadási kifogás útján alappal hivatkozott, ezért a felek jogviszonyára az adásvételi szerződést felbontó megállapodás érvénytelenségére tekintettel az adásvételi szerződés irányadó. Erre tekintettel a felperes Ptk. 319.§ (3) bekezdésére alapított keresetét is elutasította.

Az ítélet ellen a felperes és az alperes is fellebbezést terjesztett elő.

A felperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását és az alperes kereset szerinti marasztalását kérte. Arra hivatkozott, hogy az adásvételi szerződést felbontó megállapodás aláírását az alperes az E. Ingatlanlízing Zrt. kötelező érvényű ajánlatának rendelkezésre állásához kötötte. A kötelező érvényű ajánlatot a felbontó megállapodás aláírása előtt az alperes átvette, az abban meghatározott 2007. január 31-ei, helyesen 2008. január 31-ei érvényességi határidő kizárta az alperes tévedését eredményező, felperesi oldalon fennálló passzív magatartást, ezért nem állapítható meg, hogy az alperest a felperes passzív magatartásával - akár jogi képviselőjén keresztül - megtévesztette volna. Utalt arra is, hogy a kötelező érvényű ajánlat kiadására az E. Ingatlanlízing Zrt. illetékes döntéshozó testületének jóváhagyása, a felperesi kérelem pozitív elbírálása után került sor, így az adásvételi szerződés teljesítéséhez szükséges pénzeszköz rendelkezésre állt. Az alperest a felperes az adásvételi szerződés megkötésének időpontja tekintetében nem tévesztette meg, hiszen az ajánlat alapján a szerződés megkötésére 2008. január 31-ig kellett volna sor kerülnie. Az alperes a felperes ügyvezetőjének előadása szerint a 2008. januári vételár kifizetési dátumot elfogadta. A felperes okirati bizonyítékokkal igazoltan mindent megtett annak érdekében, hogy a 2008. januári szerződéskötés realizálódhasson. Teljesen életszerűtlennek tartotta az elsőfokú bíróságnak azt a következtetését, hogy a felperesnek az lett volt a célja, hogy az alperes megtévesztésével, 6.400.000 forint már megfizetett vételárrészlet elvesztésével szabaduljon a kötelemből. Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte a felperes ügyvezetőjének alpereshez címzett 2008. január 29-ei levelében foglaltakat, és nem vette figyelembe a felperes ügyvezetőjének személyes előadását, valamint dr. V. K. tanúvallomását annak bizonyítékaként, hogy az alperes 2008. januárjában az ingatlan eladását már nem kívánta. Hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság tévesen és indokolás nélkül értékelte a felperesnek a lakás megvásárlásával kapcsolatos perben tett elutasító nyilatkozatát annak bizonyítékaként, hogy az alperest a felperes megtévesztette volna. Előadta, hogy a felbontó megállapodás aláírását követően az ingatlanpiacon olyan köztudomású és lényeges változások következtek be, amelyek miatt a felperesi oldalon már érdekmúlás állt be.

Alperes fellebbezésében az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását és a viszontkeresetnek történő helyt adást, továbbá a felperes első- és másodfokú perköltségben való marasztalását kérte.

Utalt arra, hogy az elsőfokú bíróság által helyesen megállapított tényállás annyiban szorul kiegészítésre, hogy az E. Ingatlanlízing Zrt. finanszírozási ajánlata „indikatív” (nem kötelező) ajánlatként került kibocsátásra, dátum elírás mellett.

Kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg azt, hogy az alperes a felperes megtévesztő magatartását 2008. januárjában a V.bank Zrt. tájékoztatása alapján felismerte, így a megtámadásra nyitva álló határidő 2009. januárjában letelt, ezért az érvénytelenség megállapítása iránt előterjesztett viszontkereseti kérelem elkésett. Hivatkozott arra, hogy a Ptk. 236.§ (1) bekezdése szerinti egy éves megtámadási határidő akkor kezdődik, amikor a megtámadásra jogosult a megtámadás lehetőségéről tudomást szerez, vagy a megtámadásra egyébként módja nyílik. Utalt a Legfelsőbb Bíróság ítélezési gyakorlatára, amely szerint a jogosult indokolatlanul nem késlekedhet megtámadási joga érvényesítésével, vagyis a jogosult csak akkor nem késik el az igényérvényesítéssel, ha menthető okból nem tudja jogát érvényesíteni vagy alappal lehet abban a hiszemben, hogy jogát peren kívül is érvényesítheti. Előadta, hogy az E. Ingatlanlízing Zrt.-vel megkötendő adásvételi szerződés határidejére vonatkozóan a megállapodás rendelkezést nem tartalmazott, így az alperes joggal lehetett abban a hiszemben (is), hogy nem ejtették tévedésbe.

Sérlemelte a másodlagos, lehetetlenülés jogcímén előterjesztett viszontkereset elutasítását is, utalva arra, hogy a felperesnek felróható lehetetlenülés az adásvétel vonatkozásában a felperesi megtévesztés, illetve nem teljesítés miatt megállapítható. Hivatkozott arra is, hogy az alperes a 2009. október 1-jei beadványában kifejezetten hivatkozott a Ptk. 318.§ és 339.§-aira, így az elsőfokú bíróság tévesen állapította meg, hogy kártérítés címén viszontkeresetet nem terjesztett elő. Arra az esetre, amennyiben a másodfokú bíróság úgy ítélné meg, hogy kártérítési igény előterjesztésére az elsőfokú eljárásban nem került sor, a fellebbezésében kérte, hogy kártérítés címén kötelezze a bíróság az alperest 9.220.987 forintnak és annak az elsőfokú határozat keltének napjától számított Ptk. 301.§-a szerinti késedelmi kamatai megfizetésére. Hivatkozott arra, hogy álláspontja szerint a Pp. 247.§ alapján - figyelemmel a Pp. 3.§ (3) bekezdésére is - nem áll fenn fellebbezési korlát.

A felperes az alperes által előterjesztett fellebbezés, az alperes a felperes által előterjesztett fellebbezés vonatkozásában az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte.

A felperes fellebbezése alapos, az alperes fellebbezése alaptalan az alábbiak szerint:

A másodfokú bíróság az elsőfokú eljárás adatai alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásból mellőzi az alperes megtévesztésére vonatkozó megállapításokat.

Ugyancsak az elsőfokú eljárás adatai alapján kiegészíti az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást a következőkkel:

Az E. Ingatlanlízing Zrt. részéről V. T. ügyintéző 2007. október 20. napján küldte meg a perbeli ingatlan megvásárlására vonatkozó indikatív ajánlatot a felperes ügyvezetője részére (4/F/5. irat). 2007. november 7. napján a lízing konstrukcióhoz szükséges ingatlan értébecslés a per tárgyát képező ingatlan tekintetében a felperes megrendelése alapján elkészült (4/F/6. irat). Ennek beszerzését követően a felperes 2007. november 8. napján terjesztett elő lízingkérelmet az ingatlan E. Ingatlanlízing Zrt. által történő megvásárlása és a felperes részére történő lízingbe adása iránt az E. Ingatlanlízing Zrt. felé (12/3. irat). A kérelem alapján az E. Ingatlanlízing Zrt. 2007. december 13. napjára a hitelbírálatot elvégezte, amely pozitív eredménnyel zárult (12/5. irat). Ezek után került kiadásra az E. Ingatlanlízing Zrt. részéről a 2007. december 21-ei kötelező érvényű finanszírozási ajánlat, amely az adásvételi szerződés megkötésének feltételei körében a korábbi, általa adott indikatív ajánlatra utalt vissza. Az ajánlat rögzítette, hogy a szándéknyilatkozatot az E. Ingatlanlízing Zrt. a felperes kérésére adta és 2007. január 31-éig érvényes (12/4. irat). Ezt a kötelező érvényű finanszírozási ajánlatot az alperes az adásvételi szerződést felbontó megállapodás aláírása előtt átvette, amelyet aláírásával igazolt. 2008. január 3. napján az E. Ingatlanlízing Zrt. részéről az adásvételi szerződés-tervezetet V. T. alkalmazott a felperes ügyvezetője részére előzetes egyeztetésre azzal küldte meg, hogy kérte annak az eladó részére történő továbbítását is (12/1. irat).

Az E. Ingatlanlízing Zrt. és az alperes közötti adásvételi szerződés megkötésére azért nem került sor, mert az alperes a szerződés megkötésétől elzárkózott.

Az így kiegészített tényállást figyelembe véve az elsőfokú bíróság ítéleti döntése a kereset elutasítása tekintetében téves.

Tévesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a felperes az adásvételi szerződést felbontó megállapodás megkötésekor az alperest megtévesztette. A csatolt e-mail váltásokból nyomon követhető, hogy az adásvételi szerződést felbontó megállapodás megkötésének időpontjára a felperesnek rendelkezésére állt az E. Ingatlanlízing Zrt. kötelező érvényű finanszírozási ajánlata, amelyről az alperes tudott, a nyilatkozatot átvette. Ez ajánlat az alperes perbeli hivatkozásával ellentétben nem indikatív, hanem kötelező érvényű ajánlat volt, amelyeknek bizonyítéka a korábbi 4/F/5. sorszám alatt csatolt indikatív ajánlat megküldésére vonatkozó e-mail, valamint Vigh Tamásnak ezt megerősítő tanúvallomása (22. sorszámú jegyzőkönyv 2. oldal utolsó bekezdés). A kötelező érvényű finanszírozási ajánlat bizonyítja azt, hogy a felperes a perbeli ingatlan tulajdonjogát az E. Ingatlanlízing Zrt.-vel kötendő lízingkonstrukció keretében meg kívánta szerezni, a lízingkonstrukció létrehozása érdekében mindent megtett. Tény az, hogy az E. Ingatlanlízing Zrt. kötelező érvényű finanszírozási ajánlata az ajánlat érvényességének dátuma tekintetében elírást tartalmaz, de a kötelező érvényű finanszírozási ajánlat dátumára, a felperes ügyvezetőjének előadására, valamint V.

T. tanú vallomására (22. jkv.2.oldal utolsó előtti bekezdés) figyelemmel egyértelmű, hogy az 2008. január 31. napjáig volt érvényes.

Az alperes a konstrukció lényegével és a finanszírozás mikéntjével tisztában volt, és azt elfogadta, amelyet alátámaszt Dr. V. K. tanú vallomása (16. jkv. 5. oldal 5. bekezdés) és az alperes perben tett előadása is (11. sorszámú jegyzőkönyv 7. oldal 2. bekezdés).

A fenti bizonyítékokat összességében értékelve a másodfokú bíróság álláspontja szerint nem állapítható meg, hogy az adásvételi szerződést felbontó megállapodás aláírásakor az E. Ingatlanlízing Zrt. és az alperes között kötendő adásvételi szerződés megkötésének határideje tekintetében a felperes - akár jogi képviselője útján - az alperest megtévesztette volna, ezért az ezen a címen előterjesztett megtámadási kifogás is alaptalan.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a bizonyítékok téves értékelésével tekintette az elsőfokú bíróság bizonyítatlannak azt a felperesi tényállítást, hogy az E. Ingatlanlízing Zrt. és az alperes között az adásvételi szerződés megkötésére azért nem került sor, mert az alperes a szerződés megkötését megtagadta. A másodfokú bíróság az e körben felmerült bizonyítékokat az alábbiak szerint mérlegelte felül:

A felperes az e-mail váltások láncolatával bizonyította, hogy a szerződés megkötése érdekében mindent megtett, az E. Ingatlanlízing Zrt. kötelező érvényű finanszírozási ajánlatát beszerezte. A felperes ügyvezetőjének személyes előadásával (11. jkv. 4. oldal 5. bekezdés) és dr. V. K. tanú vallomásával (16. jkv. 6. oldal 2., 3. és 4. bekezdés) bizonyította, hogy a szerződés megkötését az alperes tagadta meg. A per adataiból nem derült ki, hogy erre milyen ok vezette az alperest, ez azonban a perbeli jogvita eldöntése szempontjából irreleváns is volt.

A fentiekre tekintettel, a lízing konstrukció létrejöttének hiányában az 5.900.000 forint nem minősül felperesi önerőnek, és az adásvételi szerződés érvényes felbontására figyelemmel a Ptk. 319.§ (1) és (3) bekezdése alapján az alperes köteles visszafizetni a felperes részére a korábban foglaló és vételár részlet címén átadott összesen 6.400.000 forintot, és köteles megfizetni annak a Ptk. 301.§(1) bekezdése szerinti késedelmi kamatait.

A kifejtettek miatt a másodfokú bíróság a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - részben megváltoztatta és az alperest a felperes keresetének megfelelően marasztalta.

Alaptalanul hivatkozott az alperes fellebbezésében arra, hogy viszontkeresetét kártérítés jogcímén is előterjesztette volna az elsőfokú eljárásban. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy az alperes viszontkeresetét elsődlegesen az adásvételi szerződést felbontó megállapodás érvénytelenségének megállapítása iránt terjesztett elő. Másodlagosan arra utalt, hogy az adásvételi szerződést felbontó

megállapodásban foglaltak a felperesnek felróható okból lehetetlenültek, így az adásvételi szerződés a felbontó megállapodás aláírását követően is érvényben maradt, erre tekintettel a foglaló összegén túlmenő 2.900.000 forintot kártérítés jogcímén tartotta vissza - számította be, utalva arra, hogy a hitelintézeti visszafizetés elmaradásával és a felmondással összefüggő többlet teher az a visszatartott 2.900.000 forint összeget meghaladja. (7. irat 2. oldal 3./pont).

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a Pp. 247.§ (1) bekezdése alapján meg nem engedhető keresetváltoztatásnak minősül a felperes által fellebbezésében kártérítés jogcímén előterjesztett 9.220.987 forint és járulékai megfizetése iránti viszontkereseti igény.

Megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy e körben az alperes tévesen hivatkozott a Pp. 3.§ (3) bekezdése alapján fennálló tájékoztatási kötelezettségre, figyelemmel arra, hogy az elsőfokú eljárásban elő nem terjesztett viszontkereseti igénnyel kapcsolatosan a bíróságot tájékoztatási kötelezettség nem terhelte.

A sikeres felperesi és sikertelen alperesi fellebbezés következményeként az alperes a Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján köteles a felperes elsőfokú eljárásban felmerült költségeinek a megtérítésére, amely a felperes által előlegezett 384.000 forint elsőfokú eljárási illetékből, a kereset tekintetében a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet (továbbiakban R.) 3.§ (2) bekezdése alapján megállapított ügyvédi munkadíjból, valamint a viszontkereset tekintetében a R. 3.§ (2) és (6) bekezdése alapján megállapított mérsékelt összegű ügyvédi munkadíjból áll.

A másodfokú eljárásban a felperes illeték-feljegyzési joga és az alperes személyes költségmentessége folytán a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket az Itv. 74.§ (3) bekezdése folytán irányadó 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14.§-a alapján az állam viseli.

Az alperes pervesztessége és a Pp. 78.§-a, valamint a 86.§ (3) bekezdése alapján köteles a felperes másodfokú eljárásban felmerült költségeinek megfizetésére, amely a kereset tekintetében a R. 3.§ (2) és (5) bekezdése, a viszontkereset tekintetében a R. 3.§ (2), (5) és (6) bekezdésén alapuló ügyvédi munkadíjból áll.

Pécs, 2011. november 15.

Dr. Juhász László s.k. a tanács elnöke, Dr. Hrubai Adrienn s.k. előadó bíró, Dr. Fekete Bálint s.k. bíró

A kiadmány hitelül: